



Sujud i Salah

Att utföra Sujud i Salah och relaterade rättsliga frågor

Imam Muhammad ibn Salih al-Othaymin

En omfattande förklaring som beskriver de handlingar och böner som krävs för att korrekt uppfylla kraven för prostration under bönen.

Innehåll:

1. De sju lemmar som möjliggör sujūd
2. Hur man sänker sig på knän och händer för sujūd
3. Regelverket kring att utföra sujūd på buren klädsel, oburen klädsel eller en duk eller matta, samt stapelplacering av sujūd-lemmar
4. Regelverket kring att lyfta sujūd-lemmar från marken under sujūd
5. Att utföra sujūd på en lutning
6. Hur man utför sujūd vid oförmåga
7. Visheten bakom att utföra sujūd
8. Att hålla armarna borta från sidorna i sujūd
9. De tre lagstiftade separationerna i sujūd
10. Knänans och föternas position i sujūd
11. Bönerna i sujūd och deras tolkning
12. Uttal av bönerna i sujūd

1. De sju lemmar som möjliggör sujūd

Sujūd utförs på sju lemmar:

- Båda fötterna
- Sedan båda knäna – vilket ger fyra
- Sedan båda händerna – vilket ger sex
- Sedan pannan och näsan – vilket ger sju

Även om pannan och näsan egentligen inte är en lem. Dock kombinerade sändebudet ﷺ dem med varandra när han nämnde sujūds lemmar, som i hadith av Ibn ‘Abbas (må Allah vara nöjd med både) som berättade att profeten ﷺ sade: "Jag har befallts att utföra sujūd på sju beniga lemmar: på pannan" – och han pekade mot sin näsa med handen – "båda händerna, båda knäna, föttarnas spetsar, och att vi inte håller ihop eller knyter tyget på våra kläder eller håret."¹²

Här, om näsan faktiskt inte ansågs tillhöra pannan vad gäller rättslig bedömning, hade de inte pekats ut på detta sätt. Snarare, om näsan ansågs vara en helt separat lem, hade den nämnts som sådan och gjorts till en helt separat lem som höjer det totala antalet lemmar till åtta istället. Sålunda är näsan inordnad under pannan ur ett rent lagstiftningsmässigt perspektiv, även om det är en anatomiskt separat enhet. Med beaktande av detta pekade profeten ﷺ mot den på detta sätt.

Vad gäller 'båda händerna' är ordet i hadith 'yad' (hand) som syftar enbart på händerna,³ som i den Allrahögstes ord:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا

"Skär av (från handleden) tjuvens (högra) hand, man eller kvinna, som vedergällning för vad de begick, ett straff som ett avskräckande exempel." (Al-Ma'idah, 5:38)

Och den Allrahögstes ord:

فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ

"Och ni finner inget vatten, utför då tayammum med ren jord

och gnid därmed era ansikten och händer.” (Al-Ma'idah, 5:6)

Ordet 'yad' i båda verserna syftar enbart på händerna. Av denna anledning avhugges tjuvens hand från handleden. När man utför tayammum visade profeten ﷺ 'Ammar ibn Yasir (må Allah vara nöjd med honom) sättet att gnida händerna genom att gnida baksidan av båda händerna, sedan gnida vänster hand med den högra.⁴

När ordet 'yad' används isolerat, utan specifikation av vad som särskilt avses, syftar det enbart på händerna. Tvärtom, när det används med en specifikation, tolkas det med hänsyn till den specifikationen, som i den Allrahögstes ord:

فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ

”Tvätta era ansikten och era händer (underarmar) upp till armbågarna.” (Al-Ma'idah, 5:6)

Vad gäller pannan och näsan, notera att de nämns tillsammans. Det vill säga, inte 'pannan och sedan näsan'. Detta indikerar att pannan åtföljer och följer näsan, vilket är fallet i sujūd.

[F]: Varför nämnde han ﷺ ”båda fötterna” när den bedjande personen redan står på dem?

[S]: Det kan finnas en tendens att lyfta dem något när man utför sujūd. De anges här för att en person ska se till att han inte lyfter dem från marken när han utför sujūd.

2. Hur man sänker sig på knän och händer för sujūd

Vad gäller knäna och händerna bör man sänka sig på knäna innan händerna när man utför sujūd. Detta är Omar ibn al-Khattabs (må Allah vara nöjd med honom) ståndpunkt,⁵ och den allmänna, övergripande synen hos de lärde inklusive tre [av de fyra] a'imma: Ahmad, Abū Hanifah och al-Shafi'i. Precis som det framgår av den berättade praxisen hos profeten ﷺ, bekräftad – eller nästan bekräftad – från hans tal, samt vara logiskt välgrundat.

Vad gäller profetens ﷺ praxis vid bön berättades det att han ﷺ brukade sänka sig på knäna innan händerna när han utförde sujūd. Men autenticiteten hos denna hadith är föremål för kritik av många lärde som betraktar den som svag.⁶

Vad gäller att detta sätt att sänka sig bekräftades – eller nästan bekräftades – från hans ﷺ tal, berättades det i hadith av Abū Hurayrah (må Allah vara nöjd med honom) att profeten ﷺ sade: "Om en av er utför sujūd, knäfallet inte som kamelen knäfaller."⁷ Här har sändebudet ﷺ förbjudit att någon ska knäfalla som en kamel gör. När kamelen knäfaller börjar den med framkroppen (de främre två benen), med framsidan som sänker sig till marken före bakkroppen såsom observeras. Medan andra lärde har tolkat hans ﷺ ord: "knäfalla inte som kamelen knäfaller" som att betyda "knäfalla inte på det kamelen knäfaller"; det vill säga, sänk dig inte knäna-först utan på händerna.

Det finns dock en klar skillnad mellan dessa två formuleringar eftersom hans ﷺ ord "som kamelen knäfaller" syftar på det sätt som kamelen knäfaller. Bokstaven kaf används som på arabiska betecknar likhet i metod, sätt eller utförande av en handling. Om han ﷺ istället hade sagt: "knäfalla inte på det som kamelen knäfaller", hade det ansetts vara ett förbud som rör den lem en person utför sujūd på. Med beaktande av detta [enligt denna hypotetiska formulering] bör en person inte knäfalla för sujūd på sina knän först som kamelen gör. Snarare bör han sänka sig på händerna först.

Vad gäller det logiskt välgrundade är det inneboende sättet att knäfalla att sänka sig progressivt, lite i taget, precis som en person reser sig på ett progressivt sätt. Om en person sänker sig lite i taget kommer den nedre delen av kroppen att föregå den övre delen. Precis som om han stod upp, den övre delen av kroppen föregår den nedre delen. Därför stämmer denna övergripande åsikt hos flertalet lärde överens med berättelsen och det naturliga böjelsen hos människan.

Om en person emellertid är överviktig, sjuk eller lider av knäsmärtor när han utför sujūd knäna-först, finns det inget fel med att han knäfaller händerna-först. Förbudet i hadithen skulle bara gälla omständigheter där ingen sådan ursäkt finns. Om det finns ett legitimt skäl är det alltså inget fel med att knäfalla för sujūd händerna-först. Detta beror på att Islam – och all lov tillhör Allah – fundamentalt är byggd på lätthet och bekvämlighet. I den ädle Koranen sade Allah – den Allrahögste –:

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ

”Allah avser lätthet för er” (Al-Baqarah, 2:185)

Denna avsikt är en som rör lagstiftningsrättslig bedömning. Det vill säga, dessa lagstiftningsrättsliga regler är avsedda att underlätta människornas angelägenheter. Också i Sunnah: ”Jag har sänts med Hanifiyyahs väg [en religion vars trosuppfattning lutar bort från polyteism och varje falskt sätt mot monoteism] al-samhah [lätt och förlåtande i sina lagstiftade handlingar, som ger fördelar till andra]”⁸ och ”Underlätta för människorna och tillfogar dem inte svårighet.”⁹ Avsikten här är enbart att inta sujūd-positionen. Om man lyckas göra det på ett mer fullkomligt och fullständigt sätt, är det bättre för honom. Om han finner svårighet i detta, låt honom utföra det på ett sätt som är lätt för honom.

Medan det finns andra lärde som har antagit åsikten att man bör utföra sujūd på händerna, och tolkar hadith ”knäfalla inte som kamelen knäfaller” som att betyda ’knäfalla på det som kamelen knäfaller’. De säger: kamelens knän är anatomiskt belägna i framsidan av deras kroppar. Detta är korrekt, eftersom knäna hos kameler och alla andra fyrfotadjur är belägna i framsidan av deras kropp.

Även om hadith inte är avsedd att stärka denna tolkning. Vad gäller den senare delen av denna hadith ”Låt honom placera händerna före knäna”, representerar detta en sammanblandning av berättaren – vilket bekräftas av Ibn al-Qayyim.¹⁰ Ty om detta inte vore en sammanblandning, skulle det finnas en uppenbar motsägelse mellan den första och senare delen av hadith. Det kan inte finnas någon motsägelse i profetens ﷺ uttalanden.

Vissa studenter som är nybörjare i kunskapssökande har också försökt kombinera dessa berättelser och påstår att de inte knäfaller för sujūd med varken händerna eller knäna. Istället sitter de på huk på tårna, placerar sedan händerna på marken, lyfter sedan händerna i imamens riktning. Vi säger:

Vem uppfann detta sätt att knäfalla för sujūd? Detta sätt att utföra sujūd har aldrig postulerats av någon av våra föregångare. Detta påstådda kombinerande av berättelserna i denna fråga har lett till ett sätt som strider mot dem alla, medan det också fullständigt överger alla lärdes åsikter i denna fråga vilket är ett misstag.

Och det är också ett sätt att knäfalla som strider mot den normala, inneboende rörelsen hos människor. Sålunda kräver det bevis eftersom salah, i sin helhet, är en dyrkansgärning – inklusive både dess uttalanden och rörelser.

Med beaktande av detta finns det en allmän regel inom rättsjuridiken som behöver uppskattas här, nämligen: "varje rörelse som strider mot det inneboende, regelbundna sättet som människor rör sina kroppar kräver bevis för att bekräftas som lagstadgad." Baserat på denna allmänna regel säger vi: Fundamentalt bör kroppens lemmar inta sina regelbundna, inneboende positioner om och tills det finns bevis för att bekräfta annat.

Av denna anledning, om det inte vore för det faktum att explicit bevis har berättats som föreskriver, till exempel, att man bör separera sina ben från varandra i sujūd, hade vi intagit åsikten att vem som helst kan placera sina ben på det sätt som är bekvämt för honom. Eftersom knäna är utspridda kan fötterna också vara separerade från varandra. Men tydliga bevis har bekräftats som gör det nödvändigt att man måste pressa samman fötterna i sujūd.

Med beaktande av detta frigör vi oss från detta grundläggande tillstånd. Varje annat inneboende sätt att röra eller positionera kroppen som inte specifikt har förändrats i ljuset av bevis ska förbli i sitt regelbundna, normala tillstånd om inte annat anges.

3. Regelverket kring att utföra sujūd på buren klädsel, oburen klädsel eller en duk eller matta, samt stapelplacering av sujūd-lemmar

Vad gäller den som utför sujūd på en bit klädsel som täcker sujūd-lemmarna – som en thawb (arabisk klädnad), en ghutra (arabisk huvudbonad) eller mantel – eller en duk som är utbredd på marken framför honom, eller annat än dessa två, måste den vara i ett tillstånd av renhet. Detta beror på att det är otillåtet att utföra sujūd på det som är najs (orent) eftersom fullständig undvikande av orenheter är bland förutsättningarna för bönen giltighet.

Vad gäller att utföra sujūd på en av sujūd-lemmarna, som att placera pannan på händerna istället för marken, eller stapla händer eller fötter ovanpå varandra, anses detta otillåtet eftersom det är som om denna person har utfört sujūd på en enda av dessa lemmar, och inte som lagstiftat.

[F]: Om det är tillåtet att utföra sujūd på en duk, vad är regelverket kring att breda ut denna duk vid bön (dvs. som en matta)?

[S]: De lärde säger att en duk i detta sammanhang är indelad i två kategorier:

Det som bärs av den bedjande personen som en thawb, en ghutra eller mantel. För dessa klädesplagg anses det ogillat att utföra sujūd på dem utom om det finns ett tydligt behov av det (t.ex. de nedre lemmarna). Beviset för detta är hadith av Anas ibn Malik (må Allah vara nöjd med honom) som sade: "Vi brukade be med profeten ﷺ i extrem hetta. Om en av oss inte kunde stabilisera sin panna på marken, breda han ut sin thawb framför sig och utförde sujūd på den."¹¹ Här bevisar hans uttalande "om en av oss inte kunde stabilisera sin panna på marken" att de inte skulle göra det om de kunde klara av att placera pannan på marken. Specifikt bevisar formuleringen "om en av oss inte kunde" att det är ogillat att göra så och bör bara göras när det finns ett tydligt behov.

Duk som inte bärs av den bedjande personen, fullständigt separat från honom. Det är inget fel med denna typ, och att använda den vid bön är inte heller ogillat. Beviset för detta är att det har bekräftats att profeten ﷺ brukade be på en khumrah.¹²¹³ Al-Khumrah är en matta sammansatt av palmlblad som är stor nog att rymma pannans och händernas utrymme.

Vad gäller det som separerar ens kropp från marken vid sujūd finns det tre typer:

Det som är en sujūd-lem i sig själv: det är haram att separera en av sujūd-lemmarna från marken med en av dess andra lemmar (till exempel att placera pannan på handen istället för marken, eller stapla fötterna så att den ena vilar ovanpå den andra och bara en fot rör marken och liknande handlingar). Sujūd av den som gör så är ogiltig.

Det som inte är bland sujūd-lemmarna, men bärs av den bedjande personen (dvs. ändarna av en mantel, en huvudbonads överskott, delen av kūfin som täcker pannan, strumpor, handskar). Det är ogillat att utföra sujūd på denna typ. Om en person gör det är hans sujūd giltig även om denna handling är ogillad.

Duk som är separat från den bedjande personen. Det är inget fel med denna typ. Men de lärde har sagt: Det är ogillat för en person att be på en bit duk som bara rymmer hans panna. Detta beror på att det liknar det sätt på vilket Rawafid (Shi'ah) ber, de som har börjat samla religiöst

lerklumpar som liknar krukmakeriets lera som produceras från det de kallar 'al-najaf al-ashraf' (eller 'den ärevördiga sanddynen') på vilken de placerar pannorna när de ber. Av denna anledning finner man behållare vid dörrarna till deras masajid fyllda med dessa redskap. Varje gång en av dem träder in i moskén tar han en av dessa stenar för att utföra sujūd. De gör detta och hävdar att sujūd är ogiltig om den inte utförs på det som är av jord. Sålunda anser de det otillåtet att utföra sujūd på matta av något slag, även det som är sammansatt av palmfibrer. Trots att det autentiskt bekräftades att profeten ﷺ bad på en matta sammansatt av palmkvistar, som i hadith av Anas (må Allah vara nöjd med honom) där han rensade en matta åt profeten ﷺ som hade blivit svartnad av överanvändning.

4. Regelverket kring att lyfta sujūd-lemmar från marken under sujūd

Att utföra sujūd på alla sju nämnda lemmar är obligatoriskt så länge en person befinner sig i denna position. Det vill säga, det är otillåtet för honom att lyfta en av sina lemmar från marken under sujūd. Till exempel måste han inte lyfta handen, benet, näsan, pannan eller någon av de sju lemmarna. Om han gör det och denna lem förblir lyft under sujūds varaktighet, är hans sujūd otvivelaktigt ogiltig eftersom han inte hade utfört sujūd på alla sju obligatoriska lemmar.

Vad gäller att lyfta en lem tillfälligt under sujūd-positionen – till exempel om en person har en klåda på benet och lyfter den andra foten från marken för att klia sig – är detta en fråga som kräver viss hänsyn. Det kan sägas: Hans sujūd är ogiltig eftersom han har lämnat en pelare i sujūd medan han utför den.

Det kan också sägas: Hans sujūd är giltig eftersom hans allmänna tillstånd under majoriteten av den tid som tillbringats i sujūd är vad som bör beaktas och, eftersom han utförde sujūd på alla sju lemmar under majoriteten av tiden, bör hans sujūd anses giltig. Baserat på dessa två ståndpunkter säger vi: Det är säkrare för en person att fullständigt undvika att lyfta någon av sujūd-lemmarna. Istället bör han vara tålmodig även om han drabbas av en klåda i handen, låret eller benet. Låt honom vara tålmodig tills efter att han reser sig från sin sujūd.

5. Att utföra sujūd på en lutning

Vad gäller utförandet av sujūd måste en person se till att marken är plan, så att hans övre och nedre kropp befinner sig i ett jämnt plan. Till

exempel, om en person skulle utföra sujūd på en upphöjd sluttning så att hans sujūd nära liknar en form av sittande, anses hans sujūd ogiltig. Den övre och nedre delen av kroppen måste vara jämna med varandra. Eller åtminstone bör han vara närmre en fullständig sujūd än fullständigt sittande om han ber på sluttande mark.

6. Hur man utför sujūd vid oförmåga

[F]: Om en person är oförmögen att utföra sujūd med en eller flera av sina lemmar, vad bör han göra?

[S]: Vi har en allmän, övergripande regel som gäller detta, bevisad från den Allahögstes ord:

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ

”Så frukta Allah och fullgör er plikt mot Honom så gott ni kan” (Al-Taghabun, 64:16)

Och profetens ﷺ uttalande: ”Om jag befaller er att utföra en handling, utför den då efter bästa förmåga.” Så, till exempel, om en person drabbas av en skada i en av händerna som hindrar honom från att utföra sujūd på den, låt honom utföra sujūd med de återstående sex oskadade lemmarna, som Allah säger: ”Så frukta Allah och fullgör er plikt mot Honom så gott ni kan”.

Eller, till exempel, om en person har genomgått en ögonoperation och uppmanades att inte utföra sujūd på marken, låt honom då luta huvudet mot den så mycket han kan medan han utför sujūd med resten av sina lemmar i den mån han kan.

Vad gäller åsikten hos vissa rättsjurister att den som inte kan utföra sujūd på sin panna är befriad från att utföra det med resten av sina lemmar, är detta korrekt i vissa fall. Till exempel gäller detta om en person är fullständigt oförmögen att luta huvudet så att den position han slutligen intar inte är närmre en fullständig sujūd än att stå upprätt.

För en person vars situation är sådan behöver han inte utföra sujūd. Om han emellertid kan luta huvudet så att han är närmre sujūd än en position där han verkar sitta upprätt, då bör denna person utföra sujūd med resten av sina lemmar och använda händerna för att sänka sig till marken så mycket han kan.

[F]: Vilket är beviset för denna ståndpunkt?

[S]: Beviset är att vi har befallts att utföra sujūd och att frukta Allah, utföra vår plikt mot Honom så mycket vi kan. Så, om vår nuvarande förmåga tillåter oss att inta en position som är nära en fullständig sujūd, är det obligatoriskt för oss att inta den positionen som i detta fall liknar en person i sujūd som har lyft pannan från marken. Om vi är oförmögna att sänka oss till marken för att inta en position som liknar sujūd, är det obligatoriskt för oss här att luta huvudet, och det skulle inte vara obligatoriskt att varken placera händerna eller knäna på marken i detta tillstånd.

7. Visheten bakom att utföra sujūd

Visheten med att utföra sujūd är att det betecknar en fullständig form av dyrkan till Allah, med fullständigt ödmjukande inför Honom. I det placerar en person den mest ärevördiga delen av sin kropp – vilket är hans ansikte – intill dess lägsta del, intill hans fötter. Han placerar sitt ansikte på marken som otaliga fötter har trampat på, uppriktigt söker genom det Allahs dyrkan, söker nearhet till Honom.

Det är i förhållande till denna anspråkslösa, ödmjuka position, i vilken man har valt att sänka sig uppriktigt för Allah, som det blir en position i vilken man är närmast Honom. Även om han om han stod skulle vara högre och därmed närmre Honom, men när han sänker sig för Allah belönas han med nearhet till Honom. "Ty det finns ingen som ödmjukar sig inför Allah utan att Allah höjer hans ställning."¹⁴

Detta är visheten och den inneboende hemligheten i sujūds stora position. Av denna anledning är det mest lämpligt att våra hjärtan utför sujūd innan våra kroppar gör det, så att en person känner och fullt erkänner ödmjukheten, anspråkslösheten och det anspråkslösa uppförandet – allt uppriktigt för Allah – den Mäktige i Ära – som intas i denna position. Ty detta underlättar att man smakar sujūds ljuvlighet och dess sötma, att man fullt inser att man är närmast Allah under sujūd.

Denna mening förbises ofta av dem vars fokus primärt är på den uppenbara yttre formen av salahs positioner, som enbart söker att försköna dess yttre utseende. Medan de förtjänar beröm för detta eftersom vi har befallts att försköna det yttre utseendet på våra dyrkansgärningar genom fullständig, fullkomlig efterlikning av Sunnah, finns det fortfarande en annan aspekt av denna handling som många människor förblir omedvetna om.

Detta är styrkan hos dem som fördjupar sig i de olika aspekterna av beteende och seder; det vill säga, att söka inre fullkomlighet under utförandet av handlingen i sig, så att ens hjärta utför rukū' och sujūd innan kroppen gör det. Precis som de som koncentrerar sig på de inre aspekterna av att utföra dessa handlingar också kan vara omedvetna om att fullkomna sitt yttre utseende.

Eftersom du kommer att finna sådana människor, i många fall, visa slarv vad gäller den fysiska utförandet av handlingen. Att utföra salah med fullkomlighet nödvändiggör fullkomlighet av både det yttre och det inre, med vederbörlig omsorg och uppmärksamhet för att söka fullständig fullkomlighet i båda.

Ty sannerligen – vid Allah, och jag vittnar vid Honom – om vi skulle utföra salah på ett verkligt passande sätt, skulle vi finna oss lämna varje salah med ett nyligen stärkt iman. Som Allah sade:

﴿۴﴾ اَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ ﴿۴﴾ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ ﴿۴﴾ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

”Recitera (O Muhammad ﷺ) vad som har uppenbarats för dig ur Boken (Koranen), och föräta al-salah (iqamat al-salah). Sannerligen, al-salah (bönen) förhindrar al-fahsha' (dvs. stora synder av alla slag, olagliga sexuella umgänge, etc.) och al-munkar (dvs. otro, polyteism och varje slag av onda, ondskefulla gärningar, etc.) och ihågkommandet (lovsångandet, etc.) av (dig av) Allah (inför änglarna) är i sanning störst [än ditt ihågkommande (lovsångande, etc.) av Allah i böner, etc.]. Och Allah vet vad du gör.” (Al-'Ankabūt, 29:45)

Så vi ber Allah att behandla oss med förlåtelse och nåd. Ty vi lämnar ofta salah med samma hjärta vi trädde in med. Anledningen till detta är att våra hjärtan förblir frånvarande medan vi ber, saknar ödmjukheten och anspråkslösheten som salah förtjänar. Att verkligen erkänna betydelsen av dess rörelser som representerar en varierad trädgård av olika rörelser och uttalanden som antingen är recitation av Allahs – den Mäktige i Ären – ord, eller erkännande av Hans storhet och härlighet, eller att åkalla Honom, ihågkomma Honom, eller tillskriva Honom de mest fullkomliga egenskaperna. Det representerar därför en expansiv trädgård av godhet, fastän vi finner oss bristfälliga, beklagligt oförmögna att fullt greppa och

visa uppmärksamhet mot dess hemligheter.

Det berättades också i en hadith: "Sannerligen har Allah gjort det haram för Elden att förtära sujūd-lemmarna"¹⁵ vilket avser de olydiga muslimerna som har trätt in i Elden. Eftersom de olydiga muslimerna som Allah inte har valt att acceptera deras ånger, och de inte har goda gärningar tillräckliga för att uppväga deras missgärningar, kommer att straffas i Elden proportionellt mot det onda de ägnade sig åt.

Men sujūd-lemmarna anses heliga i detta avseende, eftersom Elden inte ska förtära dem, överksam inför dem. Av denna anledning sade någon [av poeterna]: "O min Herre, Du har undantagit sujūd-lemmarna; representativt för uppfyllandet av Dina välsignelser. Du är Den som förblir. Detta undantag gläder de förmögna, O den Behovsfrie! Välsigna den vars tillvaro är tillfällig genom undantag av resten [av hans kropp]." Det vill säga, han har åkallat Allah med medlet av Hans undantag av dessa sujūd-lemmar för att skänka resten av kroppen frihet också.

8. Att hålla armarna borta från sidorna i sujūd

Den bedjande personen bör också sträcka ut armarna och hålla dem borta från sidorna under sujūd. Detta beror på att denna utsträckning av armarna autentiskt har bekräftats från profeten ﷺ. I den mån att hans följeslagare kände medlidande och sympati för honom ﷺ på grund av den utökade tid han tillbringade i sujūd och stödde hela sin kropp med enbart händerna.¹⁶ Han ﷺ höll armarna borta från sidorna i den mån att det vita av hans armhålor kunde ses,¹⁷ och om ett litet får önskade passera under honom, skulle det finnas tillräckligt utrymme för det att göra det.¹⁸

Undantaget är när en person ber i kongregation och han fruktar att han kan skada den som ber bredvid honom på grund av det. I en sådan omständighet rekommenderas det inte på grund av den skada det kan orsaka.

Eftersom denna utsträckning av armen i salah är från Sunnah (dvs. mustahabb) medan det att orsaka skada på en annan är – åtminstone – ogillat. Det är otillåtet att ägna sig åt varje handling som orsakar skada på en annan (person), stör och distraherar dem från deras salah i syfte att uppfylla det som är Sunnah (mustahabb). Av denna anledning har de lärde kvalificerat denna utsträckning av armarna med förutsättningen att den inte orsakar skada på dem man ber bredvid.

Om det skadar dem kring den bedjande personen, bör han inte göra det. Men var väl medveten om att vilken handling som helst som överges med målet att undvika att tillfoga skada på en annan – medan Allah vet att om det inte vore för den skadan hade du ägnat dig åt den Sunnah – kommer Han att registrera handlingen som om du hade gjort den. Ty var och en som lämnar något för Allahs – den Mäktige i Ären – skull belönas av Allah med det som är bättre än det.¹⁹

Snarare gäller detta även för en person som är oförmögen att ägna sig åt en handling på grund av det som är utanför hans kontroll, som profeten ﷺ sade: "Om en tjänare insjuknar eller reser, registreras de handlingar han hade ägnat sig åt för honom som om han var närvarande [hemma] eller frisk."²⁰

9. De tre lagstiftade separationerna i sujūd

Under sujūd bör den bedjande personen också lyfta midjepartiet från låren och separera låren från vaderna. Härav finns det tre separationer i sujūd:

- Armarna från kroppens sidor
- Midjepartiet från låren
- Låren från vaderna

Av denna anledning sade profeten ﷺ: "Sök balans i sujūd."²¹ Det vill säga, var balanserad i ditt utförande av det, så att din kropp inte är ihopkrupet eller böjd in i sig själv med midjepartiet vilande på låren, eller låren vilande på vaderna. Å andra sidan är överdrivet sträckande i sujūd på liknande sätt förbjudet. Eftersom vissa människor sträcker ut hela kroppen när de utför sujūd i den mån att de är nära att inta en position där de breder ut sig platt på marken.

Dessa anses otvivelaktigt vara innovationer och inte från Sunnah.

Eftersom detta sätt att utföra sujūd aldrig bekräftades från profeten ﷺ, och inte heller hans följeslagare – så vitt vi vet. Snarare är sträckande av ryggen enbart lagstiftat i rukū'-positionen. Vad gäller sujūd bör man lyfta ryggen och midjepartiet, utan att fullt ut sträcka ut det.

10. Knänas och föternas position i sujūd

Under sujūd bör man avhålla sig från att röra knäna mot varandra. Istället bör han se till att de är separerade.

Vad gäller fötterna i sujūd har de lärde skiljt sig åt angående det. Bland dem finns de som säger att de bör positioneras separerade från varandra,²² eftersom positioneringen av fötterna bör följa knäna och vaderna. I den mån att det är Sunnah att separera knäna i sujūd bör det också vara Sunnah att separera fötterna. I den mån att vissa lärde till och med specificerar ett mått för avståndet mellan fötterna som är nära ett handspar.

Det är emellertid mest uppenbart från Sunnah att man bör pressa samman fötterna under sujūd. Beviset för detta är hadith av ‘Ā’ishah (må Allah vara nöjd med honom!) i vilken hon inte kunde finna profeten ﷺ i hennes gemak på natten, så hon sträckte ut handen efter honom ﷺ och handen landade på undersidan av båda hans fötter medan de var resta medan han var i sujūd.²³

En hand skulle inte kunna omfamna båda fötterna om de inte var pressade samman. Detta har också uttryckligen berättats av Ibn Khuzaymah i hans berättelse av den nämnda hadith av ‘Ā’ishah (må Allah vara nöjd med honom!) i vilken hon anger: "Sändebudet ﷺ hade pressat ihop hämlarna."²⁴ Med beaktande av detta är det Sunnah att pressa ihop fötterna i sujūd, men att separera knäna och armarna.

Vad gäller händerna i sujūd bör de placeras intill axlarna²⁵ eller positioneras framåt så att de är intill pannan²⁶ eller öronspetsarna.²⁷ Detta beror på att alla dessa positioner har berättats i Sunnah.

[F]: Om imamen förlänger sujūds varaktighet, är det tillåtet att sänka och vila armarna på golvet?

[S]: Han bör inte vila armarna på golvet, eftersom detta förbjöds av profeten ﷺ i hans uttalande: "Sök balans i sujūd, och låt ingen bland er vila armarna som en hund gör." De lärde har sagt att om en person finner svårighet i förlängningen av sujūd, låt honom vila armbågarna på knäna. Detta gäller enbart den som leds av en imam. Vad gäller en person som ber individuellt bör han inte förlänga sin egen sujūd i den mån att han orsakar svårighet för sig själv. Om han istället finner svårighet i det, eller tröttnar på det, låt honom stå upp. Ty Allah – den Ärade, den Höge – önskar lätthet för Sina tjänare.

11. Bönerna i sujūd och deras tolkning

Under sujūd bör den bedjande personen säga:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى

”Ären vare min Herre, den Allrahögste”

Vi har redan redogjort för tolkningen av ’Ären vare min Herre’.²⁸ Vad gäller att specifikt nämna ’den Allrahögste’ i denna position istället för ’den Störste’ som i rukū’, beror det på att ihågkommandet av Allahs höghet är mer tillämpligt på den nuvarande [låga] positionen än ihågkommandet av Hans storhet. Ty i sujūd har en person intagit den lägsta av positioner.

Därför är det mest tillämpligt att han ihågkommer Allah i denna position med omnämmandet av Hans höghet. Notera här visheten och tillämpligheten i dessa frågor. Likaså, när följeslagarna färdades på ojämnt terräng under resor, klättrade upp för en bergskam och befann sig i en upphöjd position, tillkännagav de Allahs storhet. Men när de steg ned till botten av en dal prisade de Honom.²⁹ Resonemanget för detta är att när en person befinner sig i en fysiskt upphöjd, loftig position kan det framkalla hos honom känslor av arrogans och högfärd.

Det är därför mest lämpligt att han påminner sig om Allahs – den Mäktige i Ären – majestät. När han stiger ned till botten av en dal har han sänkt sig och uppvisar otillräcklighet och sin egen bristfällighet. Därför är det mest lämpligt att han ärar Allah i en sådan position och uppmärksammar att Allah – den Mäktige i Ären – är långt ovanför den bristfällighet han för tillfället befinner sig i. Sålunda, i sujūd, är det mest lämpligt att en person påminner sig om Den som är den Allrahögste, långt ovanför honom själv.

Detta har viss likhet med sändebudets ﷺ vana som, när han fann sig hänförd av en aspekt av denna dunya, sade: ”Jag svarar Dig O Allah! Sannerligen är det sanna livet livet i eftervärlden.”³⁰

Visheten bakom att göra detta uttalande i sådana omständigheter är att om en person observerar i denna dunya det som gläder honom kan han bli så hänförd och förtjust i det att han vänder sig bort från Allah. Så han motarbetar detta genom att först säga: ”Jag svarar Dig O Allah!”, sedan söka förankra sig i verkligheten genom erkännandet att: ”Sannerligen är det sanna livet livet i eftervärlden.” Därvid påminner han sig om att denna livsfas är tillfällig, flyktigt och snart ska dra sig tillbaka till intet. Så det

sanna livet är enbart livet i eftervärlden. Av denna anledning är det Sunnah för vem som helst, när han observerar det som gläder eller tillfredsställer honom i denna dunya att säga:

لَبَّيْكَ إِنَّ الْعَيْشَ عَيْشَ الْآخِرَةِ

”Sannerligen är det sanna livet livet i eftervärlden”

[F]: Vilken typ av 'höghet' avses i "Ären vare min Herre, den Allahögste"? Är det högheten i egenskaper eller position?

[S]: Detta uttalande är övergripande för båda typerna. Ty detta är en uppfattning som är överens med det inneboende synsättet hos människor, utom för dem som har vilseletts av Shaytan. Vad gäller den höghet som tillskrivs Allah som högheten i sig själv eller väsen, är detta en fråga som hela skapelsen finner en del av sin inneboende natur. I den mån att om du skulle säga till någon från den allmänna befolkningen: "Vad menar du när du säger: 'Ären vare min Herre, den Allahögste'?" Skulle han svara och säga: "Jag menar att Han är över allt annat" utan att nödvändigtvis vara medveten om högheten hos Hans egenskaper.

Trots detta finns det de som vänder sig mot samma qiblah som vi som har förnekat Allahs höghet över Hans skapelse. Det bör inte råda något tvivel om att denna tro strider mot Allahs bok, Hans sändebuds ﷺ Sunnah, de fromma föregångarnas konsensus, deras egna intellekt och inneboende natur. Om de bara återvände till sin egen inneboende natur, skulle de inse att Allahs höghet över Hans skapelse är ett absolut faktum, angående vilket det inte kan råda något tvivel. Man måste också otvivelaktigt erkänna och tillkännage denna höghet. Som bevisas av det faktum att, när de drabbas av katastrof eller olycka, finner de sina egna hjärtan vända sig mot himlen; de söker det som är ovanför dem i sina stunder av förtvivlan och nöd. När de står i åkalan på Arafahs slätter under Hajj, lyfter de inte sina händer? Eller låter de dem falla i jordens riktning? Hur förvånansvärt är det inte att de fortfarande lyfter sina händer medan de håller fast vid påståendet att Allah är på jorden under dem? Vi söker Allahs förlåtelse.

Den framträdande poängen som görs här är att när vi säger:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى

”Ären vare min Herre, den Allrahögste”

är vi medvetna om Allahs höghet i väsen (dhati) och egenskaper. Ty Han är högre än allt annat och har beskrivit Sig Själv ibland med 'al-A'lá' (den Allrahögste som ingen annan bör kallas vid Hans namn)³¹ och på andra ställen med 'al-'Ali' (den Allrahögste över allt annat)³². Detta betecknar att både egenskaperna av höghet [i egenskaper] och Hans väsen som högt över Hans skapelse bekräftas i förhållande till Honom.

Precis som Han också beskrivs med namnet al-Kabir (den Störste)³³ och också al-Akbar (den Störste av alla)³⁴, och al-'Alim (den Allvetande)³⁵ och al-A'lam (den Mest Kunnige). Dessa namn ['al-A'lá, al-Akbar, al-A'lam och deras liknelse] är avsedda som superlativ [det vill säga, större i den berörda egenskapen än allt annat], till skillnad från de som tolkar dessa namn till att enbart hänvisa till utövaren av verbet eller aktiv particip (ism fa'il) som hävdas av vissa lärde.

12. Uttal av bönerna i sujūd

Beträffande uttalet i salah av:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى

”Ären vare min Herre, den Allrahögste”

Bör den bedjande personen uttala detta och alla andra obligatoriska uttalanden i salah på ett sådant sätt att han kan höra sig själv enligt en åsikt. Även om den mer korrekta synen i denna fråga är att detta inte är en giltig förutsättning. Snarare räcker det att artikulera dess bokstäver och vokaler från deras lämpliga anatomiska plats [orofarynx - munnen, tungan och halsen], oavsett om en person kan höra sig själv eller inte.

[F]: Hur många gånger bör man säga سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى? Bör man säga några andra ihågkommanden under sujūd?

[S]: Det är Sunnah att upprepa سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى tre gånger och att komplettera det med ihågkommanden som har berättats i Sunnah. Bland dem:

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

Den som är Ärad [ovanför att ha partners, likar, bristfällighet av något slag, eller något som inte är passande för Hans Gudomlighet och rätt att dyrkas], Den som är Ren och Helig [från att tillskrivas det som är obefogat för Skaparen], änglars och Andens Herre [Jibril].³⁶

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي

O Allah! Vår Herre! Ären och Lov vare Dig! O Allah! Förlåt mig.³⁷

Fotnoter:

¹ Ibn Hajar sade: Det sades att visheten bakom detta förbud är att denna knytnäring resulterar i att man lyfter kläder och hår och förhindrar det från att röra marken vid sujūd, vilket antyder en form av arrogans.

² Autentisk: berättad av al-Bukhari: 812.

³ Översättarens not: Ordet 'yad' på arabiska kan användas för att hänvisa till både händerna och hela armen, bestämt med hänsyn till sammanhang och avsikt.

⁴ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 347 och Muslim: 368.

⁵ Berättad av Ibn Abi Shaybah 1:263.

⁶ Svag: berättad av Abū Dawūd: 838 och bedömd svag av Shaykh al-Albani i Ḍaʿif Abi Dawūd: 151.

⁷ Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 840. Bedömd autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih Abi Dawūd: 789.

⁸ Autentisk: berättad av Imam Ahmad 1:266 och bedömd autentisk av Shaykh al-Albani i Silsilah al-Ahadith al-Sahihah: 2924.

⁹ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 69.

¹⁰ Se Zad al-Maʿad 1:226.

¹¹ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 385 och Muslim: 620.

¹² Khumrah: liten matta sammansatt av palmkvistar, ihopsydda med tråd. Dess storlek rymmer pannans och händernas utrymme. Den skiljer sig från al-Hasir som är en matta sammansatt av samma material, men tillräckligt stor för att stödja alla sujūd-lemmar, på vilken den bedjande personen också står. Båda typerna av matta bad profeten ﷺ på som i al-Bukhari: 372 och Muslim: 33. Se Sharh Sunan Abi Dawūd av Shaykh ʿAbd al-Muhsin al-ʿAbbad 3:88.

¹³ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 381 och Muslim: 513.

¹⁴ Autentisk: berättad av Muslim: 2588.

¹⁵ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 806.

¹⁶ Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 900 och bedömd autentisk av

Shaykh al-Albani i Sahih Abi Dawūd: 837.

¹⁷ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 390 och Muslim: 495.

¹⁸ Autentisk: berättad av Muslim: 496.

¹⁹ Autentisk: berättad av Ahmad 5:363. Bedömd autentisk av Shaykh al-Albani. Se Silsilah al-Ahadith al-Ḍa'ifah: 5.

²⁰ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 2996.

²¹ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 822 och Muslim: 493.

²² Al-Mughni 2:202.

²³ Autentisk: berättad av Muslim: 486.

²⁴ Autentisk: berättad av Ibn Khuzaymah: 654. Bedömd autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih Mawarid al-Ḍam'an: 414.

²⁵ Autentisk: berättad av at-Tirmidhi: 270 och Abū Dawūd: 734 och bedömd autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih Sunan Abi Dawūd: 723.

²⁶ Autentisk: berättad av Muslim: 401 med formuleringen: "Om han ﷺ utförde sujūd, placerade han sitt ansikte mellan sina händer."

²⁷ Autentisk: berättad av Imam Ahmad: 18845. Bedömd autentisk av al-Wadi'i i Sahih al-Musnad: 1187.

²⁸ Se artikeln: Rukū's åkallanden av Shaykh Muhammad ibn Salih al-Othaymin.

²⁹ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 2993.

³⁰ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 3873 och Muslim: 1805 utan tillägget "Jag svarar Dig O Allah!" som berättas i Ibn Abi Shaybah: 15801.

³¹ Sūrah al-A'lá 87:1.

³² Sūrah al-Baqarah 2:255.

³³ Sūrah al-Hajj 22:62.

³⁴ Sūrah al-An'am 6:78.

³⁵ Sūrah al-Baqarah 2:32.

³⁶ Autentisk: berättad av Muslim: 487. Se förklaring i Sharh al-Nawawi 'alá Muslim 4:204-205.

³⁷ Autentisk: berättad av al-Bukhari: 817 och Muslim: 484.

Källa: Al-Sharh al-Mumti' 3:108-126

